

MÜMİNLERİN İHTİYAÇLARINI GİDERMEK

<"xml encoding="UTF-8?">

MÜMİNLERİN İHTİYAÇLARINI GİDERMEK

Kur-anı kerimden, insanların yararına olan şeyin kalıcı ve evrensel, insanların zararına olan şeyin ise suyun üzerindeki köpük gibi çabucak yok olacağı ve hiçbir eserinin kalmayacağı anlaşılmaktadır. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: Allah hak ile batılı şöyle bir benzetme ile anlatır: Köpük yok olup gider. İnsanlara yararlı olan (su ya da demir) ise yeryüzünde kalır. İşte Allah böyle güzel örnekler verir.

İmam Sadık (a.), İsa (a.) hakkında nazil olan "Nerede olursam olayım, beni mübarek karar kılmıştır." ayeti kerimesiyle ilgili şöyle buyurmuştur:

"Beni mübarek karar kılmıştır." ayetinin anlamı "Beni çok faydalı karar kılmıştır." şeklindedir. Yani, yüce Allah, İsa'yı (a.) insanlar için çok yararlı karar kılmıştır. Başka bir hadiste de şöyle buyrulmaktadır:

Allah Rasulün'e (s.a.a.) "İnsanların en çok sevileni kimdir?" diye sordular. Cevap olarak şöyle buyurdu: Varlığı insanlar için en çok yararlı olan kişidir.

Peygamber efendimiz (s.a.a.) başka bir hadiste de şöyle buyurmuştur: Bütün yaratıklar, yüce Allah'ın ailesidir. Yüce Allah katında onların en çok sevileni, Allah'ın ailesine en çok yararlı olan ve ev halkını sevindiren kişidir.

İmam Sadık (a.) şöyle buyurmuştur:

Kim, yüce Allah'ın evini yedi defa tavaf ederse, Allah onun için altı bin iyilik sevabı yazar, altı bin günahı amel defterinden siler ve ona altı bin de derece verir. (İshak Bin Ammar, İmam'ın (a.) şunu da eklediğini nakleder: Allah onun altı bin ihtiyacını giderir.) Sonra imam Sadık (a.) şöyle buyurdu: Bir müminin ihtiyacını gidermek on defa tavaf etmekten daha hayırlıdır.

Allah Rasülü (s.a.a.) şöyle buyurmuştur:

Bir kul, müslümanların yolunda olan bir dikenin kaldırdığı için cennete girmiştir. İnsanların bir kısmı ibadeti yalnızca namaz kılmak ve oruç tutmak olarak bilmektedirler. Bu

insanların bir kısmı da gaflet, cahillik ve bencilliğe saplanmışlardır. Nitekim eğer gözlerinin önünde insanlar açlıktan canlarını da verseler hiç etkilenmemektedirler. Hâlbuki bu durum kuran'ın emirlerine aykırıdır. Bu konuda şöyle buyrulmaktadır:

İyilik (yalnızca namaz esnasında) yüzlerinizi doğu ve batı tarafına çevirmeniz değildir. (Hatta bütün konuşmalarınız kible ve onun değişikliği konusunda da olsa ve zamanınızın tamamını bu hususta harcasanız da iyilik yalnızca bu değildir.) Asıl iyilik (ve iyi kişi) o dur ki; Allah'a, ahiret gününe, meleklerine,

(ilahi) kitaplarına ve rasullerine iman eden; sevdiği malını yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, dilencilere ve boyunduruk altında bulunanlara (köle ve esirlere) veren; namaz kılan, zekât veren, anlaşma yaptıkları zaman anlaşmalarını yerine getirenler; sıkıntı, hastalık ve savaş anlarında sabredenler; işte özü sözü doğru olanlar onlardır. Takva sahipleri de onlardır.

Bazı kişiler normal zamanlarda hatta ibadet amaçlı yapılan yolculuklarda da (örneğin; hac gibi) bütün zamanlarını ziyaret, dua ve bireysel müstehap amellerle geçirmektedirler. Hatta içlerinde zayıf ve çaresiz kişilerin bulunduğunu, yardıma ihtiyaçları olduğunu da bildikleri halde yol arkadaşlarına hiçbir şekilde

yardım yapmamaktadırlar. Sonuç olarak, insanlara ve Allahın kullarına karşı güzel duygular beslemek ve onlarla iyi geçinmek de iyiliklerden birisidir. Böyle iyilikler, insanı bencillik ve egoistlikten kurtarmaktadır. İlahi ve melekuti ahlakla ahlaklaştırmaktadır. Yüce Allah bu konuda şöyle buyurmaktadır:
Sakin aranızdaki lütfu unutmayınız.

Yani, yüce Allah size karşı nasıl lütfkâr ve merhametli ise, siz de birbirinize karşı lütfkâr ve iyiliksever olunuz.

Peygamber efendimiz (s.a.a.) şöyle buyurmuştur:

İnsanların en çok ibadet edeni; insanlara karşı hayırsever olan, müslümanlara karşı da kalbi temiz ve selim olan kişidir.

İmam Sadık (a.), Süfyan Bin Sefineye şöyle buyurmuştur:

Allah aşkına, onun kullarına karşı hayırsever ol. Hiçbir zaman Allah ile bundan daha hayırlı bir

amel vesilesiyle mülakat edemeyeceksin.

Dolayısıyla, eğer insanların ihtiyaçlarının giderilmesi için başvuru yeri olduysak çok sevinmemiz gerekir. Çünkü Allah bizi sevmektedir. Bununla birlikte evimizin kapısı insanların yüzüne kapanırsa ve insanlar bize başvurmazlarsa ya da başvuramazlarsa, işte o zaman Allah'ın rahmetinden mahrum kaldığımızı ve sevinç yerine üzülmemiz gerektiğini bilmeliyiz.

Bir hadiste peygamber efendimizden şöyle nakledilmiştir:

Sizin bana kıyamet gününde en yakın olanınız; söz konusunda en doğru olanınız, emanet konusunda en sağlam olanınız, anlaşma konusunda en vefalı olanınız, ahlak konusunda en güzel olanınız ve insanlara (hizmet yaparak) en yakın olanınızdır.

İmam Cafer Sadık (a.) şöyle buyurmuştur:

Ey Rufae! Mümin kardeşi, onun yanına bir ihtiyacını gidermek için geldiği zaman ona güler yüzle davranmayan kişi Allah'a, Muhammet'e (s.a.a.) ve Ali'ye iman etmemiş demektir.

Eğer yapabiliyor ise onun ihtiyacını görmelidir. Ve bu konuda çok çabuk davranmalıdır. Eğer yapamıyor ise onun ihtiyacını gidermek için başkalarının yanına gitmelidir. Eğer bir kimse bunun dışında hareket ederse, bizimle onun arasında hiçbir bağlantı ve velayetin olmadığını daha önce sana anlatmıştım.

Peygamber efendimiz (s.a.a.) şöyle buyurmuştur:

Müminler, birbirlerine karşı şefkat ve merhamet açısından bir beden gibidirler. Ne zaman onun organlarından birisi bir ağrıya yakalansa öteki organlar (ateş, uykusuzluk, rahatsızlık... ve yoluyla) onun acısını paylaşırlar ve onun yardımına koşarlar.

İmam Sadık'tan (a.), peygamber efendimizin (s.a.a.) Mina'da bir hutbe okuduğu ve şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Müslümanlar kardeşlerdir. Kanları birbirlerine karşı eşittir. Onların en küçüğü bir anlaşma yapsa hepsi için muhteremdir. Onlar yabancılara karşı birbirlerine kenetlenmiş tek yürek gibidirler.

Dolayısıyla, Müslüman bir kişi öteki müslümanların sıkıntılarına ve rahatsızlıklarına karşı ilgisiz kalamaz. Ve onların durumundan habersiz de olamaz. Çünkü böyle konulara karşı ilgisiz olan bir kişinin, halk yığınlarının içinde ortaya çıkan daha büyük olaylara karşı tepki göstermemesi de çok daha doğal bir hale gelecektir.

Böyle kişiler, bilerek veya bilmeyerek, kendilerinden başka hiçbir kimseyi düşünmeyen ve yardımlaşma ruhuna sahip olmayan özel bir bencilliğe müptela olmuş kişilerdir. Buna karşılık Kur-anı kerim Müslümanları hayırlı işlerde yardımlaşmaya çağırarak şöyle buyurmaktadır:

Hayırseverlilik ve takvalılık konusunda yardımlaşın.

Vurdumduymaz ve bencil kişiler, islamın önemli yapı taşlarından biri olan hayırlı işlerde yardımlaşma ve toplumsal huzur konularında işbirliği yapmanın gerekliliğini görmezlikten gelmektedirler. Buna karşılık islamın buyruğuna göre bütün müslümanlar hayırlı işlerde birbirlerine yardıma koşmakla görevlidirler. Dolayısıyla, güzel ahlaka sahip olmak isteyen bir kimse öteki Müslümanların derdine dert ortağı oluncaya,

riyazet ve aktüel çalışmalarla vurdumduymazlık ve soğukkanlılık halini sıcakkanlılığa çevirinceye, bencillik duygularını toplumsal ruhla birleştirtinceye kadar çalışmak zorundadır. Yani, din kardeşinin bir rahatsızlığını ya da bir şeye ihtiyacı olduğunu gördüğü zaman hemen işe koyulmalıdır. Ve onun sorunlarının giderilmesi konusunda gerekli adımları atmalıdır. İsteyerek ezik bir duruma düşmemesi için onun yardım isteğinden önce yardımına koşarsa da ne kadar güzel bir iş yapmış olur.

İslamın aziz peygamberi (s.a.a.) şöyle buyurmuştur:

Müslümanların işlerine önem vermeden sabahlayan kişi onlardan değildir. Bir kimsenin feryat ederek yardım istediğini duyan ve ona yardım etmeyen kişi de Müslüman değildir.

Hadislerden, Allah'ın kendilerine verdiği imkânları din kardeşlerinin ihtiyaçlarını giderme konusunda kullanmayan kişilerin zorunlu olarak Allah düşmanları ya da günah yolunda harcayacakları anlaşılmaktadır.

Ebi Basir, imam Sadık'ın (a.) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Dostlarımızdan biri din kardeşlerinden birinin yanına gitse ve ondan yardım istese, ona yardım edebileceği halde yardım etmese, yüce Allah onu düşmanlarımızın ihtiyaçlarını gidereceği bir duruma müptela kılar. Bundan dolayı da yüce Allah ona kıyamet gününde azap eder.

Dünya ve Ahirette Aşağılanma

Başka bir rivayette de imam Sadık (a.) şöyle buyurmaktadır:

Yüce Allah, din kardeşine yardım etmeye gücü yettiği halde yardım etmeyen mümini, kendi başına bırakır. Ve onu dünyada ve Ahirette zelil kılar.

Allah'a ve Rasulü'ne (s.a.a.) Hıyanet

Başka bir hadiste de; din kardeşinin ihtiyacını giderme konusunda kaçınan bir kişinin Allah'a ve Rasulü'ne (s.a.a.) ihanet ettiği ve cehennem halkından olduğu nakledilmiştir. İmam Sadık (a.) bu konuda şöyle buyurmuştur:

Yüce Allah, kendi yardımıyla ya da başkaları vasıtasıyla kardeşinin ihtiyacını giderebileceği halde ona ret cevabı veren mümini, kıyamet gününde siyah bir yüz, mor bir göz ve elleri boğazına bağlı bir şekilde diriltecek ve sonra ona şöyle söylenecek: Allah'a ve Rasulün'e hıyanet eden kişi işte budur. Sonra onu cehenneme götürmeleri için emir verilecek.

Bir Öykü

İbrahim Sarban, masum imamların (a.) dostlarından birisiydi. Bir iş için Ali Bin Yaktin'in yanına gitmek üzere izin istedi. İbrahim deve çobanı idi. Ali Bin Yaktin ise Harun Reşit'in veziri idi. Dış görüntü olarak onun, vezirin yanına gidebilecek kadar makamı yoktu. (Şimdi İslam dininin böyle saçma sapan anlayışları nasıl yok ettiğini ve en üstün kişinin yalnızca en takvalı kişi olduğunu nasıl yerleştirdiğini göreceksiniz.)

Ali Bin Yaktin, İbrahim'e izin vermedi. İçeri girmesini de önledi. Ali Bin Yaktin, aynı yıl yıllardan sonra hacca gitmeye karar verdi. Medine'ye varınca Musa Bin Cafer (a.) ile görüşme şerefine nail olmak istedi. Ancak İmam (a.) izin vermedi. Ne kadar da bekledi ise yine de giriş izni alamadı. İkinci gün imam (a.) ile evin dışında karşılaşınca şöyle arz etti: Ey seyit! İzin vermemenize neden olan günahım nedir?

İmam (a.) şöyle buyurdu:

Sen, deve çobanı olan kardeşin İbrahim'e giriş izni vermediğin için yüce Allah da bu hacdaki amellerini, eğer İbrahim'i razı etmezsen, kabul etmeyecektir.

Ali Bin Yaktin şöyle dedi: Ben, İbrahim'i şu an nasıl bulabilirim? O Kufe'de ben ise Medine'deyim.

İmam (a.) şöyle buyurdu:

Gece yarısı kölelerden ve yol arkadaşlarından hiçbir kimse görünmeden Baki mezarlığına gideceksin, orada hazır bir deve bulacaksın, o deveye bineceksin ve Kufe'ye ulaşacaksın.

Ali Bin Yaktin, gece yarısı Baki mezarlığına gitti. İmamın (a.) buyurduğu deveyi orada gördü ve ona bindi. Çok kısa bir zaman içinde deve çobanı İbrahim'in evine vardı. Deveyi yatırdı. Ve kapıyı çaldı. İbrahim "kim o" dedi?

"Ali Bin Yaktin" diye cevap verdi.

İbrahim "Ali Bin Yaktin mi? Deve çobanı olan bir kişinin evinin kapısında ne işin var?" Ali Bin Yaktin, "Büyük bir musibet gerçekleşmiştir, Allah hakkı için dışarı çık ya da içeri giriş izni ver." diye ricada bulundu.

İbrahim, izin verdi ve içeri girdi. Ali Bin Yaktin şöyle dedi: Ey İbrahim! Mevla'm, sen benden razı olmadıkça amellerimi kabul etmeyecektir.

Ali Bin Yaktin yüzünü toprağın üzerine koyarak, Allah hakkı için İbrahim'den ayağını yüzüne koymasını ve yüzüne sürmesini istedi. İbrahim kabul etmedi. Nihayet kabul edinceye kadar ısrar etti. Deve çobanı ayağını vezirin yüzüne koydu. Ve yanağının üzerine sert ayaklarını sürdü.

Ali Bin Yaktin o an şöyle diyordu: Allah'ım şahit ol. İbrahim benden razı oldu.

Sonra dışarı çıktı. Deveye bindi. Ve aynı gece Medine'ye geri döndü. Musa Bin Cafer'in (a.) evinin kapısının önüne deveyi yatırdı. İmam (a.) ona içeri giriş izni verdi. İmam (a.), İbrahim'in razı olmasını kabul etti. Ve Ali Bin Yaktin de çok sevindi.

Ev Sorununun Halledilmesi Konusunda Yardım Etmek

İmam Sadık (a.) şöyle buyurmuştur:

Ev sahibi olan bir kimse, evde oturmaya ihtiyacı olan bir mümini onda oturmaktan mahrum kılarsa, yüce Allah meleklerle şöyle hitap eder: Ey meleklerim! Bu kulum, başka bir kuluma evini

verme konusunda niçin cimrilik etmiştir? İzzetime ve Celalime yemin ederim ki; o hiçbir zaman benim cennetimde oturamayacaktır.

Bu rivayetler ve bunlara benzer birçok rivayetten; bir kimse mümin kardeşinin ihtiyacını giderebilecek halde iken eğer ona yardım etmezse yüce Allah'ın öfkelenmesine neden olacağı, kendisi için dünyada ve ahirette rezilliği hazırladığı anlaşılmaktadır.

İmam Sadık (a.) şöyle buyurmuştur:

Bir ihtiyacını gidermek için yanıma gelen bir kişinin, ihtiyacı başka bir yoldan (ya da başkaları tarafından) da giderilebileceği korkusundan dolayı, hemen adım atarım. Ve bu lütfun bana nasip olması için onun ihtiyacını gideririm.

Müminlerin İhtiyaçlarını Gidermenin Sevabı

Hazreti İmam Cafer Sadık (a.) şöyle buyurmuştur:

Yüce Allah, din kardeşlerinin ihtiyaçlarından birini gideren bir kimsenin, kıyamet gününde, yüz bin arzuya kavuşmasını sağlar. O arzuların ilki cennettir. Nasibi olmamaları şartıyla yakınlarını ve din kardeşlerini de cennete katması bu ödüllerden bazılarıdır.

Yine şöyle buyurmuştur:

Bir müminin ihtiyacını gidermek; bin köle azat etmekten ve bin atı Allah yolunda (savaşa göndermek için) yüklemekten daha hayırlıdır.

Başka bir rivayette de şöyle buyurmuştur:

Yüce Allah, müslümanın ihtiyacını gideren bir müslümana "Senin sevabın benim katımdadır. Ve senin için cennetten daha az bir şeye razı olmayacağım." diye hitap eder.

Bir hadiste Müminlerin Emiri Ali (a.) peygamber efendimizden (s.a.a.) şöyle nakletmiştir:

Din kardeşinin ihtiyacını gideren bir kimse; ömrünün tamamını Allah'a ibadet etmekle geçiren kimse gibidir.

Yine şöyle buyurmuştur:

Mümin din kardeşinin ihtiyacının giderilmesi için uğraşan bir kimse; gündüzlerini oruçla ve gecelerini de ibadetle geçirerek bin yıl Allah'a kulluk eden kişi gibidir.

Yine Müminlerin Emiri Ali (a.), Kumeyl Bin Ziyad'a Şöyle buyurmuştur:

Ey Kumeyl! Ailene ve yakınlarına, gündüzleri güzel ahlak kazanma ve geceleri de insanlar uyurlarken onların ihtiyalarını giderme konusunda uğraşmalarını emret. Bütün sesleri duyan kimseye yemin ederim ki; kim bir kişinin kalbinde bir sevin oluşturursa, yüce Allah ona onun karşılığı olarak,

ne zaman ona bir musibet ulaşsa, deve obanının yabancı bir varlığı sürüden uzaklaştırması gibi musibetleri ondan uzaklaştıracak ve su gibi üzerine akacak bir ltuf yaratır.

Aktarılan dinsel metinleri göz önünde bulundurarak, din kardeşlerine yardım etmenin önemi ve ihtiyalarının giderilmesi konusunun üzerinde ok durulduğu anlaşılmaktadır. Aynı zamanda bir kimse, din kardeşinin ihtiyaını gidermek iin adım atsa ancak başarılı olamasa yine de yüce Allah katında büyük bir ödüle sahip olduğu da algılanmaktadır. Nitekim bu konuda imam Bakır (a.) Şöyle buyurmuştur:

Yüce Allah, Musa'ya (a.) Şöyle vahiy etmiştir:

Kuşkusuz, iyilik vesilesiyle bana yakınlaşan kullarımı cennete hkim kılacağım. (cennet onun olacak) Musa "Ya rabbi! O iyilik nedir?" diye sordu. Yüce Allah Şöyle buyurdu: İhtiyacı giderilse de giderilmese de, mümin kardeşinin ihtiyaını gidermek iin onunla birlikte yürümektir.

İmam Sadık (a.) Şöyle buyurmuştur:

Yüce Allah, kardeşinin ihtiyaını gidermek iin adım atan müminin her bir adımı karşılığında bir sevap yazar, ondan bir günah azaltır ve onun cennetteki makamına bir derece ekler.

Bir rivayette Allah Rasulü (s.a.a.) Şöyle buyurmuştur:

Yüce Allah, müslüman din kardeşinin ihtiyaını gidermek iin adım atan bir kişinin her bir adımı karşılığında amel defterine yetmiş sevap yazar ve yetmiş günahını da bağışlar.

Müminlerin İhtiyalarını Gidermek İtikf'tan Daha Hayırlıdır

İmam Sadık (a.) Şöyle buyurmuştur:

Mümin kardeşinin ihtiyaını gidermek iin yürüyen bir kimse iin on iyilik yazılır, on kötülük silinir, on derece yükseltilir... on kle azat etmeye eşittir ve Kabe'de bir ay itikaf'tan daha üstündür.

Birinci: Din kardeşlerinin yanında ihtiyacın dile getirilmesi, onlara umut beslenildiğine, güven duyulduğuna ve destekçi olarak bakıldığına delalet etmektedir. Dolayısıyla, insan bu duygular karşısında, onların zayıflamasına neden olmayacak bir şekilde davranmak zorundadır. Hatta bu duyguları onaylamalı ve desteklemelidir. Nitekim imam Sadık (a.) da şöyle buyurmaktadır:

Bir kişinin, din kardeşine güvencini ispat konusunda, ihtiyacını onun yanında dile getirmesi yeterlidir.

İkinci: İslam kültürüne göre "insanların ihtiyaçları" nimet ve rahmet olarak anılmıştır. Dolayısıyla, mal varlıklarından ya da bulundukları mevkilerden ötürü insanların ihtiyaçlarını isteme ve dile getirme kapısı olan kişiler, ilahi rahmet kapılarının kendilerine açıldığını ve nimetin çokluğundan dolayı bıkmamaları gerektiğini bilmelidirler. Bu bağlamda imam Hüseyin (a.) şöyle buyurmuştur:

Kuşkusuz, insanların ihtiyaçlarını sizin yanınıza getirmeleri Allah'ın nimetlerindendir. Dolayısıyla, Allah'ın nimetlerinden (insanların ihtiyaçlarını sizden istemelerinden) rahatsız olmayın. Aynı şekilde yedinci İmam (a.) bir rivayetle birlikte şöyle buyurmuştur:

İhtiyacını gidermek için mümin kardeşinin yanına giden bir kimse, Allah tarafından ona gönderilmiş bir rahmettir.

Dolayısıyla, müslüman bir insan yaratanının nimetlerini ve rahmetlerini güzel karşılamak zorundadır. Gücü yettiği ölçüde ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını gidermek için uğraşmalıdır. Eğer gücü yetmiyorsa en azından umut dolu bir cevap vermelidir. Nitekim peygamber efendimiz (s.a.a.) de böyle yapıyordu:

O (s.a.a.) hiçbir zaman ihtiyaç sahibinin ihtiyacını gidermeden geri çevirmezdi. Eğer onun ihtiyacını gidermeye gücü yetmiyor idiyse en azından ona umut dolu sözlerle cevap verirdi. Sonuç olarak, eğer bir kimse ihtiyaç sahibinin ihtiyacını gideremiyor ise en azından ona kalbi kırılmayacak ve umutsuz olmayacak bir şekilde söz söylemek zorundadır.

Kur-an'ı kerim şöyle buyurmaktadır:

Eğer rabbinden umduğun bir rahmeti (yardım etmek için işlerinde bir açılma olmasını) bekleyerek onlardan (ihtiyaç sahiplerinden) yüz çevirecek olursan, bari onlara yumuşak söz söyle.

İslam'ın aziz peygamberi (s.a.a.) bu ayet nazil olduktan sonra kendisinden bir şey istenildiği zaman eğer verecek bir şeyi olmazsa isteyen kişiye şöyle söylerdi:

Yüce Allah'ın bizi ve seni kendi lütfuyla rızıklandıracağını umuyorum.

Bu bağlamda bir kimse ihtiyaç sahibinin ihtiyacını gideremiyorsa umut dolu sözlerle örneğin; g"Yüce Allah'ın ihtiyacını gidereceğini umut ediyorum. Ben de gücüm yettiği kadar sana yardım etmeye çalışacağım."gibi sözlerle onun derdine ortak olmalıdır. Ona karşı sinirli bir şekilde yüksek

bir sesle konuşmamalı ve onu umutsuz etmemelidir. Kötü davranışlar sergileyen bir kimse, ahirette kesin olarak yüce Allah'ın güven dolu koruması altında olmayacaktır. Çünkü dünyada ihtiyaç sahiplerinin sığınağı olan kişiler güven içinde olacaklardır. Nitekim imam Sadık (a.) şöyle buyurmuştur:

Yüce Allah'ın yeryüzünde, insanların dünyalık ve ahiretlik ihtiyaçlarını gidermek için kendilerine sığındıkları kulları bulunmaktadır. İşte onlar gerçek müminlerdir. Ve onlar kıyamet gününde güven içinde olacaklardır.

Her gün oruç tutmak, her gece namaz kılmak.

Her yıl hacca gitmek, hicaza yolculuk yapmak.

Medine'den Mekke'ye çıplak baş ve ayakla gitmek.

İki dudağı görev üzere lebbeyk için açmak.

Mescitlerde, mabetlerde, hep itikâf'a kapanmak.

Yasaklanan eğlence aletlerinden hep uzak durmak.

Cuma gecelerinde uyumamak hep Allah ile sırlaşmak.

Onun muhtaçsız vücudundan ihtiyaçları istemek.

Allah'a andolsun ki, hiçbirinin sevabı şu kadar olmaz.

Umutsuz bir yüze kapalı bir kapıyı açmak.

Çevirmen: Mahmut ACAR